

главата си навънъ . . . охъ . . . да знаешъ колко ми е мъчно. . .

— Какъ да не зная, дъще; млада си, играй ти сърдце . . , ехъ, играй, но нали знаешъ колко сж проклети агитъ ! . . . На колко млади сж почернили душата, . . . на колко хора сж запустѣли къщата. . .

— Хичъ не искамъ да зная, отговори сърдчено Ленка и по нейното лице заигра моминската веселостъ. — До като е живъ *бате*, не ще се дамъ въ турски рѣцѣ.

— Така е, чедо, Господъ да го поживи Добъръ е нашъ *Диме*, той ни подържа къщата и отъ почитъ къмъ него никой запитие (стражаръ) не смѣе да бутне нашиѣ врати. . . .

Диме още отъ заранята замичалъ съ колата за дърва, като съобщилъ на домашнитѣ си, че тази нощъ нѣма да си дойде. Така е отсъствувалъ много пѣти и домашнитѣ му привикнали на това. И сега прѣзъ тази нощъ, майка и дъщеря, надвесени на своята работа, спокойно се разговаряха. А вънъ бучението на вѣтъра все по-вече и по-вече се усиляваше . . Тъмнината бѣ грозна, страшна. . . . Това, като че бѣ прѣдвѣстникъ на страшния заговоръ, който се готвѣше да се извърши надъ безащитната двойка — майка и дъщеря.

* * *

Нѣщо изпраця и глухъ шумъ се разнесе по двора. Тѣ втрѣнчиха очи . . . искаха да разбератъ що означаваше тоя шумъ.

Повторно нѣщо изпраця, шумътъ се увеличи, като че нѣщо се строши.